

Gruppesupervision som del af efteruddannelsen i almen praksis

Helena Galina Nielsen¹ & Margareta Söderström²

ORIGINALARTIKEL

1) Institut for Almen Praksis, Center for Sundhed og Samfund, Københavns Universitet
2) Institut for Almen Praksis, Institut for Folkesundhedsvidenskab, Københavns Universitet

INTRODUKTION

Supervision indgår som en naturlig del af uddannelsen i de fleste professioner, der arbejder med menneskelige relationer, og i nogle kræves fortsat supervision af færdiguddannede. I lægelige professioner findes dette krav ikke. I Danmark har der eksisteret supervisionsgrupper for praktiserende læger i flere årtier. Det blev i 1995 indført i overenskomsten mellem Sygesikringen og de praktiserende læger, at det forventedes, at lægerne for at kunne yde samtaleterapi gik i supervision for at kvalitetssikre disse. Det primære formål med disse grupper var at træne og kvalitetssikre samtalebehandling, forbedre kommunikative færdigheder og styrke lægernes evne til at håndtere komplekse problemstillinger i konsultationerne. Samtidigt med at den gruppebaserede efteruddannelse blev udbredt i midten af 1990'erne, blev antallet af supervisionsgrupper også øget. To danske statusrapporter viste, at de praktiserende læger, der deltog i supervision, oplevede, at de fik bedre kommunikative færdigheder, udviklede sig personligt og professionelt, fik øget arbejdsglæde, og at det medvirkede til at forebygge udbrændthed.

Formålet med denne undersøgelse var at undersøge den aktuelle brug af supervisionsgrupper hos de danske praktiserende læger og at undersøge, hvordan de bruges i dag.

MATERIALE OG METODER

Et spørgeskema blev sendt til et repræsentativt udvalg af de danske praktiserende læger, der var registreret i Praktiserende Lægers Organisation (PLO), hvoraf 60% var mænd og 40% kvinder.

RESULTATER

Af 215 besvarede spørgeskemaer (59%) havde størstedelen (60%) på et eller andet tidspunkt deltaget i en supervisionsgruppe. Flest kvinder deltog i undersøgelsen ($p < 0,001$) og færrest sololæger ($p < 0,001$). En større procentdel af kvinderne deltog i supervision ($p < 0,001$). Den overordnede opfattelse af supervisionens funktion var, at den havde et læringsperspektiv og en støttende funktion, mens den i mindre grad ansås for at have et kontrollerende aspekt, om end dette indgik i 20% af besvarelserne på spørgs-

Conversations about conversations.

målet om, hvad supervision er. Grupperne beskæftigede sig mest med samtalebehandling og kommunikative færdigheder, og deltagelse i supervision gav bedre forståelse af vanskelige patienter og øget arbejdsglæde. Kun få angav andre problemstillinger som samarbejdsproblemer og klagesager. Grunde til at droppe ud af en gruppe var personlige årsager, for lavt fagligt udbytte, gruppeproblemer og tidspres.

KONKLUSION

En stor del af danske praktiserende læger har på et eller andet tidspunkt deltaget i en supervisionsgruppe, og omkring en tredjedel deltager aktuelt. Grupperne beskæftiger sig fortsat primært med indlæring af kommunikationsfærdigheder og samtalebehandling, men kun lidt med andre professionelle problemstillinger. Der er signifikant flere kvinder end mænd, der deltager.

Fremtidig forskning bør vise, hvilken indflydelse deltagelse i supervisionsgrupper har for den professionelle udvikling, om der er fordele i forhold til andre efteruddannelsesaktiviteter vedr. arbejdstilfredshed og forebyggelse af udbrændthed, hvad der gør, at nogle dropper ud, og hvad forskellen er på kvinders og mænds behov.

DANISH MEDICAL JOURNAL: Dette er et resume af en originalartikel publiceret på danmedj.dk som Dan Med J 2012;59(2):A4350